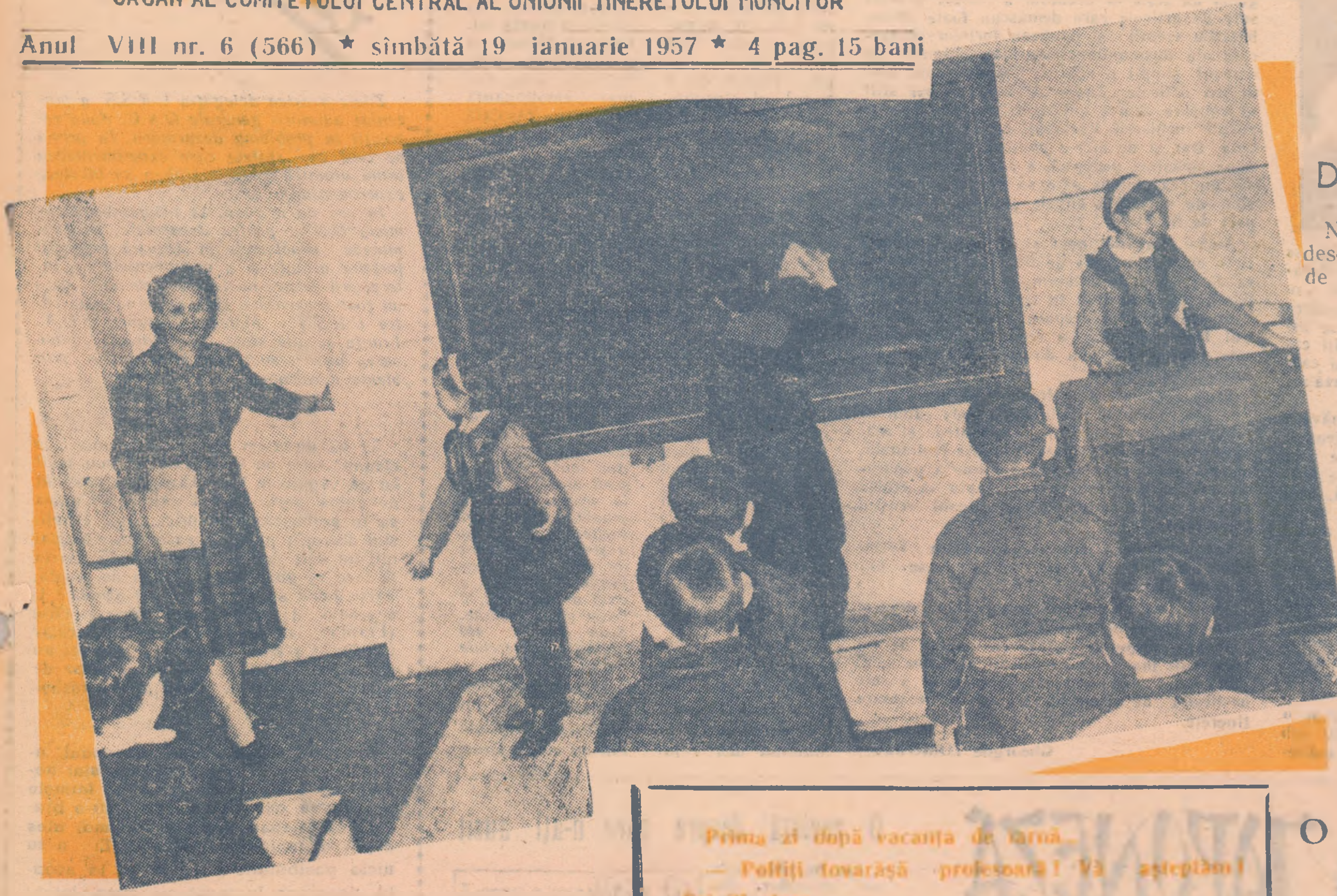
Proletari din toate țările, uniți-vă!
La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn, fii gata!

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul VIII nr. 6 (566) ★ sîmbătă 19 ianuarie 1957 ★ 4 pag. 15 bani

Prima zi după vacanța de iarnă...
— Poftiți tovarășă profesoară! Vă așteptăm!
Priviți clasa...

VEȘTI DIN ȘCOLI

DRAGĂ REDACȚIE

Nu de mult, în școala noastră s-a deschis un atelier. Avem aici o secție de lăcătușărie, o secție de tîmplărie și un laborator de chimie. (In laborator facem niște experiențe grozave în legătură cu procedeele de rafinare a petrolului.).

Atelierul a fost întocmit cu ajutorul unor fabrici, dar am ajutat și noi. Din cîte am auzit, atelierul nostru este cel mai frumos și cel mai modern din Ploiești. Toți pionierii s-au angajat să nu strice nimic și să-l păstreze în bună stare.

Nicolae PAUN
cl. a VII a A
Școala nr. 15 mixtă
Ploiești

O SEARĂ DE BASM

DUPĂ mine, cea mai plăcută amintire din vacanță, a copiilor din comuna Vasiova, raionul Reșița, e „seara de basm". „Seara" a fost pregătită de cei din detașamentul clasei a VI-a. Tot ei au fost și aceia care au improvizat în clasă, atît de frumos și original, un foc de tabără.

In seara aceea s-au povestit trei basme: Elena Lup a povestit „Capra cu trei iezi", Rodica Artenie — „Povestea porcului", iar Constanța Lăzărescu i-a fermecat (pe cei mici mai ales) povestindu-le intîmplările năstrușnicului soldat Ivan Turbincă. După aceasta, cînd toți credeau că „seara de basm" s-a terminat, prof. Fl. Biolănescu a citit un fragment din „Făt Frumos din lacrimă" de Mihail Eminescu.

Dacă le-a plăcut sau nu, judecați și voi după „calificarea" lui Tibi Tismănariu, dintr-a II-a, invitat la adunare:

— Parcă am ascultat la radio, așa frumos a fost!...

Ștefan CIUBOTARIU

Insemnări de reporter

DIN ANII ACEIA

— 1907 —

In urmă cu cincizeci de ani, într-un cimitir sărac din comuna Hodivoaia din Vlașca, groparii au săpat în pămîntul înghețat morminte noi, străjuite de cruci firave de salcîm. Cei îngropați erau, după cum bine se poate închipui, răzvrătiți împotriva asupririi boierești față de care armata „și-a făcut datoria". Peste morminte s-a așternut prima zăpadă, crucile s-au mistuit în pămînt și amintirile doar păstrează în ele tristețea acelei zile sălbatice de iarnă.

Dar a mai rămas ceva...

Un act întocmit de prefectura din Vlașca, în care sînt însemnate numele celor căzuți, vîrsta și meseria.

Alături de Stanciu R. Anghel, în vîrstă de 67 de ani, și Floarea Voicu Stanciu, de 50 de ani, în actul sus pomenit am întîlnit numele a încă doi „răzvrătiți" pe numele lor Petre Vasile Șchiopul, în vîrstă de 4 ani, și Marin Marin M. Levențiu, de 7 ani, de profesie agricultori.

In urmă cu cincizeci de ani, în cimitirul din Hodivoaia s-au întîlnit sub salcîmii însingurați ai Bărăganului trupurile acestor copii „de profesie agricultori" și peste pleoapele lor n-a mai licărit niciodată lumina.

Petre Vasile Șchiopul se juca pe ulițele satului cu mîțele ori alunga spre baltă gîscanii...

Și a fost împușcat...

Marin Marin M. Levențiu abia învățase primele buchii din abecedar, abia trecuse „la cerneală", cum se spune, și învăța cîntece despre păsări și gîze.

Și a fost împușcat...

Petre Vasile Schiopul ar fi avut astăzi 54 de ani, ar fi avut copii și poate nepoți. Am fi citit în ziare despre faptele lui, ar fi fost un agricultor destoinic.

Dar peste mormîntul lui din Hodivoaia au crescut de cincizeci de ori buruienile primăverii și crucea subțire de salcîm a putrezit de mult...

Marin Marin Levențiu ar fi fost și el un gospodar de frunte, alături de mama și sora lui.

Dar...

Ilinca Marin Levențiu, în vîrstă de 38 de ani, și Petra M. Levențiu, de 4 ani, „de profesie agricultori" au murit la 1907 alături de fiul și fratele lor.

Și peste aceste morminte au crescut buruienile primăverii.

Au rămas după urma lor numai actele și, sigur, amintirile...

Dar a rămas și amintirea noastră recunoscătoare.

Prieteni, să purtați odată cu visele noastre și amintirea lui Marin Marin Levențiu, și a surioarei lui Petra Levențiu, de 4 ani, „răzvrătiți din Hodivoaia, de profesie agricultori..."

Toma GHEORGHIU

Costel Costică Costache

Al naibii băiat, Costel, Costică, Costache, sau cum i-o mai fi zicînd. Pe toate le știe! Spirt, argint viu, sau amîndouă la un loc! Păi, cînd vin musafirii, ho, ho, Costel, Costică sau Costache „e-n formă".

— Ia spune tu, Costelu' maichii. Cum se repară o sonerie? spune bunica mîngîindu-l pe creștet cu un aer de parcă ar zice: „stați să vedeți ce știe el!"

...Și Costel, Costică, Costache, grav dă explicații.

— Păi o sonerie, „e o sonerie". Are adică electromagnet, transformator și curent alternativ. Ea funcționează după principiul...

— Bravo! Bravo! aplaudă musafirii entuziasmați.

— Dar electrica? adaugă tăticu...

— Nimic mai ușor... Scoți siguranța, pui lița și gata.

— Și gata! Formidabil! exclamă musafirii în cor.

— ...Dar clanța? intervine mămica. Dar robinetul de apă? Nu le-a reparat el azi, puișorul mamii? Vino la mămica să te sărute! Ooo! N-ați văzut cum desenează el! Ia adu tu, Costelușul mamii, desenele! Și Cos-

li prezintă mămica operele. Asta-i dealul Mitropoliei. E superb!

„Dealul Mitropoliei" trece din mînă în mînă.

— E grozav!.. Ca o pictură spaniolă!

— Phi, teribil!... Dar e pictură engleză toată ziua dragă.

— Nemai pomenit tablou!... Curat Grigorescu!

— Eu cred că aduce puțin cu pictura chineză, își dă cu părerea un moșneguț cu ochelari, după ce examinează tabloul.

— Nu vezi că-l ții pe dos?

— Ei, pe dos, pe față!... E chinezesc și gata..

Poc! Nenorocire! Casa se cufundă dintr-odată în întuneric.

— S-a stricat siguranța...

— Costel, Costeluș.. Arată tu ce știi!

Toată familia plus invitații, îl conduc pe Costel la tabloul cu siguranțe. Băiatul se suie pe un scaun, apoi pe un scăunel pus peste scaun. Trosc! A sărit o scînteie albastră. Lumina s-a aprins o clipă în toată casa, apoi s-a stins. De spaimă, băiatul cade lat de pe scaun peste bunică și nu mai suflă.

— Ajutor, moare băiatul!

— Niște colonie!

Mămica zboară după colonie, tăticu după apă.

— Dar veniți o dată, frate! strigă bunica.

— Nu pot, țipă mama. A căzut clanța.

Iar tata răcnește din bucătărie:

— Aoleu, inundație!... Nu se mai închide robinetul!

...Robinetul reparat de Costel...

Bunica strigă, mama țipă închisă în casă, tata răcnește în bucătărie, musafirii aleargă de colo pînă colo și se ciocnesc unul de altul. Bătrînelul și-a pierdut ochelarii și, în patru labe, îi caută de zor murmurînd:.. „Și eu susțin totuși că e chinezesc..."

Hop! Ce s-a întîmplat? S-a aprins lumina!

— Era de la uzină, domnule!

Iar Costel, Costică sau Costache, în mijlocul catastrofei, viu, teafăr, nevătămat se uită cu luare aminte la bătrînelul care mereu trece cu mîna pe lîngă ochelari și nu-i vede și șoptește, ca la meci: „Il găsește!... Nu-i găsește!"

Al naibii băiat ăsta, Costel, Costică sau Costache! Pe toate le știe! Spirt, argint viu, nu alta!

Alegeri pentru MAREA ADUNARE NAȚIONALĂ

Poveste despre o tinereţe fără bătrîneţe

La marginea Bucureştiului, acolo unde se sting drumurile oraşului în pulberea Bărăganului, este un deal căruia oamenii i-au spus „Mărţişor". In zare scapătă strălucirea turlelor de biserici şi lumina amiezii se aşterne calmă peste garduri vechi şi îţi călăuzeşte paşii spre o casă simplă, în care s-au zămislit mii de versuri ce scinteiază azi pe bolta poeziei romîneşti.

Acolo îşi petrece vremea din primăvară pînă în toamnă cel mai mare poet contemporan, Tudor Arghezi. Ograda casei sale este un rai al cîinilor şi pisicilor. Şi printre fericiţii ei locuitori se află şi Zdreanţă, acel Zdreanţă pe care şi voi îl cunoaşteţi, copii, din filele unei cărţi care v-a plăcut mult: „Prisaca".

De aproape 60 de ani, poetul Tudor Arghezi şlefuieşte din tezaurul limbii noastre mărgăritare rare şi strădania lui l-a făcut cunoscut departe de hotarele ţării, unde stihul său duce cu sine ceva din frumuseţea pămînturilor noastre şi mlădierea caldă a cîntecelor şi a jocurilor harnicului nostru popor.

Cînd ţi-l închipui în amiezi de vară pe o bancă din grădina sa, cu ochii umezi sub ochelarii subţiri, în tovărăşia miţelor catifelate, e greu să recunoşti în fiinţa acestui mare bunic, pe cel care a luptat atît de înverşunat cu scrisul său împotriva rînduielilor boiereşti. De sub pana lui Tudor Arghezi au ieşit în decursul a multor decenii sute de articole care demascau toate strîmbătăţile vremii şi opuneau forţelor întunecate ale duşmanilor poporului, chipuri de oameni simpli şi obidiţi. Datorită unor asemenea articole, Tudor Arghezi a fost silit să coboare dealul „Mărţişor" şi să intre pe porţile închisorii Văcăreşti cu care se învecina. Dar şi de aici a continuat să scrie şi după ispăşirea pedepsei, a construit cu banii săi un ceas imens care să măsoare tovarăşilor de suferinţă clipele şi orele ce-i despart de libertate.

Astăzi, bătrînul poet şi cărturar continuă cu o energie nespus de tinerească strădania sa de decenii de a lumina măcar cu o scinteie viaţa poporului. In treisprezece zile cîte s-au scurs de la începutul noului an, maestrul Tudor Arghezi a scris tot atîtea articole, făcînd din nou dovada uriaşelor sale forţe.

Cînd cetăţenii din circumscripţiile electorale ale raionului Stalin au propus candidatura poetului Tudor Arghezi pentru cel mai înalt sfat al ţării, Marea Adunare Naţională, au dat glas unei dorinţe unanime a poporului nostru muncitor, care în lupta sa eroică vrea să simtă alături de el glasul acestui mare poet.

Intr-o poezie de tinereţe, intitulată „Testament" poetul spunea, adresîndu-se urmaşului său:

„Nu-ţi voi lăsa drept bunuri după moarte
Decît un nume adunat pe-o carte".

Putem răspunde astăzi că poetul ne va lăsa mult mai mult: tezaurul poeziilor sale, pilda unei vieţi închinate muncii şi o sete nesfîrşită de frumos, şi de netrecătoare tinereţe.

Gheorghe TOMOZEI

Răsplată înaltă

Sub piatra de temelie a fabricii „Electromotor" din Timişoara — înălţată în anii puterii populare — se află un pergament pe care sînt scrise cîteva nume. Printre ele e şi cel al strungarului Ştefan Kovacs. E mărturie că omul acesta a pus umărul, împreună cu alţii la construirea fabricii. Anii au trecut, fabrica a devenit întreprindere mare. Dar nici strungarul Ştefan Kovacs n-a rămas pe loc. 80 de inovaţii au ieşit de atunci din iscusinţa minţii lui. Ordinul Muncii îi e răsplată pentru asta. Dar cea mai emoţionantă şi înaltă răsplată e încrederea şi dragostea tovarăşilor lui, care l-au propus candidat în alegerile de deputaţi în Marea Adunare Naţională.

In patru ani

Făgăduieli mincinoase, bătăi, sărăcie... Atît aduceau domnii deputaţi de odinioară, cetăţenilor care-i alegeau. Deosebirea uriaşă dintre acei domni şi aleşii de azi ai poporului o arată cum nu se poate mai bine faptele. Iată, să aruncăm o privire în cronica celor patru ani care s-au scurs de la ultimele alegeri pentru Marea Adunare Naţională. Să luăm doar un colţ de ţară: Oraşul Stalin. In patru ani s-au înfiinţat aici 4 fabrici noi, s-au construit 1234 apartamente noi pentru oamenii muncii şi 445 de case individuale prin credite acordate de stat. Au luat fiinţă 3 şcoli medii, o şcoală profesională, o şcoală de 7 ani în cartierul C.F.R. şi o şcoală populară de artă. S-au înfiinţat 6 spitale, o casă a copilului, 10 creşe şi 15 cămine. S-au deschis 440 unităţi comerciale noi...

Şi acestea sînt doar cîteva din realizările celor 4 ani, într-un singur oraş.

NOTE externe

Zilele acestea delegaţia U.R.S.S a prezentat adunării generale O.N.U. două rezoluţii în problema dezarmării. In prima se cere ca statele care experimentează arma atomică şi cu hidrogen să înceteze experimentarea lor.

In cea de a doua, se însărcinează comisia O.N.U. pentru dezarmare, să examineze problemele în direcţia reducerii forţelor armate şi a armamentelor, a interzicerii armei nucleare, probleme care au fost prezentate spre examinare de către U.R.S.S., Marea Britanie, S.U.A., Franţa şi alte state. Se hotărăşte convocarea unei sesiuni speciale pentru problema dezarmării.

★

Să vă descriem în cîteva cuvinte „o clădire" care de fapt seamănă mai mult cu un vagon de tren. Tavanul e susţinut de cîţiva pari, fiindcă altfel ar putea să se prăbuşească în orice clipă. Pereţii sînt scorojiţi pînă la cărămidă. Numai într-un colţ de încăpere, o tablă spartă te face să ghiceşti că-i vorba de şcoală. Vreţi acum să ştiţi ce fel de şcoală? E o şcoală de ucenici din Seine et Oise (Franţa), iar descrierea a făcut-o chiar un elev. Ce vreţi, capitaliştii francezi au pe ce cheltui banii... Au nevoie doar de sute de milioane de franci pentru război.

★

Aproape 600.000 copii americani, unii dintre ei chiar foarte mici, sînt nevoiţi să lucreze din greu la fermele americane, aşa cum reiese dintr-o broşură americană. Aceştia sînt mai ales copiii muncitorilor sezonieri. Ei n-au nicio posibilitate să meargă la şcoală, deoarece lucrează pe cîmp, întocmai ca şi cei mari, 11 pînă la 12 ore pe zi.

DIN ARTA JAPONEZĂ

Pe suprafaţa liniştită a mării se leagănă uşor cîteva bărci pescăreşti cu pînze. In depărtare, pe cerul albastru, spintecînd vălul de ceaţă al dimineţii, se conturează profilul muntelui Fudzi. Pe un mal abrupt se zăresc cîţiva pini, cu forme ciudate.

Frumuseţile mării, ale muntelui Fudzi, ale pinilor, sînt minunat redate de pictorii japonezi, pe suprafaţa poleită a obiectelor de artă lucrate din lac. Obiectele acestea sînt specifice artei japoneze.

Din vremuri îndepărtate au existat în Japonia aşa numitele „orăşele de lac". Locuitorii lor strîngeau răşina care curgea din tăieturile făcute în arborele „Ursi-no-ki", o filtrau printr-o sită deasă, adăugau camfor şi o colorau în diferite culori.

Oamenii de ştiinţă au arătat că lacul se folosea în Japonia încă înaintea erei noastre. Cu lac se acopereau paravane, diferite casete, ceşti şi aşa numitele „inro" — cutiuţe cu mai multe compartimente, în care se păstrau peceţi, medicamente şi uleiuri parfumate.

Pînă în zilele noastre s-au păstrat diferite obiecte de artă lucrate din lac, care datează din secolul al XII-lea—al XVIII-lea. Suprafaţa lor neagră, lucioasă ca o oglindă, este împodobită cu desene executate din sidef, aur şi argint. Ele redau frumuseţea unei mlădiţe zvelte de bambus în legănatul ei uşor, a unei crenguţe înflorite de vişin, ori a unei păsări în zborul ei iute.

Mulţi meşteri japonezi ai picturii în lac erau pictori renumiţi ai timpurilor lor.

Intre secolele al XVI-lea — al XVIII-lea s-a început să se lucreze după o tehnică nouă, numită „guri". Se suprapuneau unele peste altele lacuri de diferite culori. Apoi artistul, pentru a crea un desen în relief, tăia aceste straturi de-a curmezişul. Aşa se obţinea un obiect lucrat din lac. O calitate superioară putea fi obţinută numai atunci cînd aceste obiecte erau lucrate într-o atmosferă umedă şi lipsită de praf. De aceea, în vremuri îndepărtate, meşterii plecau în largul mării şi lucrau acolo, pe şlepuri, timp îndelungat.

Obiectele de artă din lac, create de meşterii japonezi se găsesc în multe muzee din lumea întreagă.

1. Un băieţel călare pe un taur — statuetă din sec. al XIX-lea.

2. Un gîscan — casetă albă, pentru uleiuri parfumate, din secolul al XVIII-lea.

O revistă despre care n-aţi auzit

Am înaintea mea un exemplar din „Revista noastră". Bănuiţi poate că este o revistă nouă, despre care încă nu aţi auzit. Nu. Am aflat-o la Şcoala elementară de 7 ani Bistriţa. Este revista redactată de elevii şcolii, o revistă cu tradiţie veche, în care şi-au scris simţămintele generaţiile de elevi care au absolvit şcoala în anii trecuţi. Exemplarul pe care-l am este din 1954 — un număr festiv închinat zilei de 1 Mai. Se pare că a fost aşteptat cu multă nerăbdare şi, mai cu seamă, că au dorit mulţi să o aibă, deoarece a apărut în 30 de exemplare. Intîlnesc în acest număr mai ales lucrări literare. Stan Paul publică o poezie, în care sînt versuri cu multă prospeţime şi dragoste pentru natura care se trezeşte la viaţă.

Plopii, fagii şi stejarii
Işi privesc cu drag lăstarii.
Muguri se deschid la soare
Şi, sub ei, zăpada moare".

Cîteva pagini ale revistei au fost rezervate pentru creaţiile elevilor din şcoala Gărcina — probabil o şcoală vecină. In aceste pagini publică Elena Nemthy poezii care vădesc sensibilitate, dar care au şi scăderi proprii începutului.

Pe la începutul anului şcolar, pionierii şi elevii din şcoala Bistriţa s-au hotărît să continue tradiţia de a redacta o revistă proprie. Mulţi au cerut să-i fie schimbat titlul. Toţi s-au îngrijit ca primul număr să fie atrăgător.

Ciobanu Florica, din cl. a VII-a, a scris pentru primul număr legenda dealului care se află în spatele şcolii şi poartă numele de „Piciorul lui Petru Rareş", Fermeşan Elena a scris o poezie intitulată „Toamna". Milocaru Victor, de la şcoala din Pîngăraţi, auzind de revista care avea să apară a trimis şi el cîteva poezii pe care le scrisese în vacanţa de vară, pe cînd mergea cu vaca la păscut. Versurile au plăcut colectivului care pregătea revista şi fără îndoială au fost publicate.

Au trecut cîteva luni de la apariţia primului număr din revista „Prieteniei" noul titlu care simbolizează prietenia dintre două şcoli, cea din Bistriţa şi cea din Pîngăraţi. Trebuie să ştiţi că cele două şcoli colaborează la editarea revistei. Am aflat că revista devine din ce în ce mai atrăgătoare. Sînt sigur, că printre cele apărute în revistă se află şi minunatele basme, poveşti şi ghicitori pe care pionierii le-au aflat, în serile lungi de iarnă, de la Moş Gheorghe ori de la tinerii care se strîng adesea la clacă.

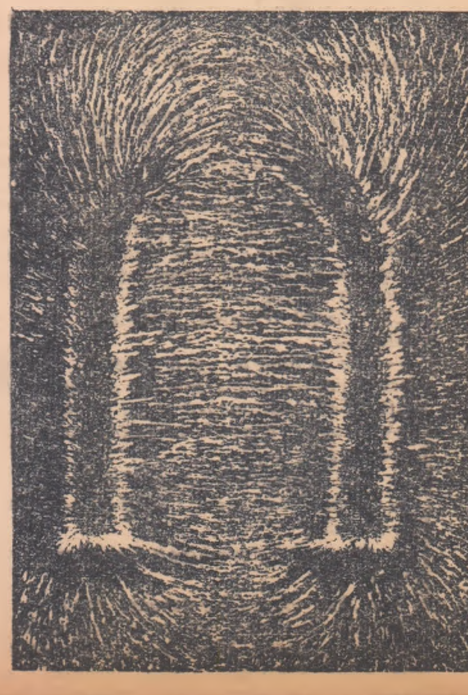
Al. MIHU

O fotografie fără aparat fotografic

Pregătiţi-vă un bec de 25—40 W., pe care-l înveliţi cu două rînduri de hîrtie creponată roşie, o bucată de hîrtie fotografică, pilitură de fier, o soluţie revelatoare (de exemplu: „Revefoto pentru hîrtie") şi un fixator „Fotofix".

Atît revelatorul cît şi fixatorul vi le puteţi prepara şi singuri. Iată reţeta revelatorului: metol-4 gr; hidrochinon-8 gr; sulfit de sodiu anhidru-40 gr: carbonat de sodiu anhidru-60 gr şi apă pînă la 1 litru. Iar cea a fixatorului este următoarea: hiposulfit de sodiu-250 gr; metabisulfit de potasiu-25 gr şi apă tot cam 1 litru.

Aveţi grijă ca toate operaţiile să le lucraţi la lumină roşie. Pe partea sensibilă a hîrtiei fotografice, presăraţi uniform pilitura de fier şi aşezaţi deasupra un magnet. Pilitura de fier se va aşeza după liniile de forţă magnetice. Aprindeţi un bec alb de 60 W şi ţineţi-l deasupra hîrtiei la o înălţime de 40—50 cm, cam 10—15 sec. După ce aţi stins becul, adunaţi pilitura de fier de pe hîrtie. Introduceţi hîrtia în soluţia revelatoare. După ce a apărut fotografia spectrului, scoateţi hîrtia şi cufundaţi-o în soluţia fixatoare, unde o ţineţi 15 minute. Spălaţi apoi fotografia ţinînd-o o oră, pe o farfurie, sub un robinet deschis. Puneţi apoi fotografia la uscat pe un ziar. După fixare, puteţi lucra la lumina obişnuită. Aveţi grijă să ţineţi substanţele în sticle bine închise. Fotografia de alături este o fotografie obţinută tocmai prin acest procedeu

prof. G. SCHNEIDER
Bistriţa

Jurnalul lui Nicuşor

Ei, dragi copii, țin să vă anunț că am sosit la timp în tabără și că m-am întîlnit iarăși cu toți prietenii. Nu vă mai spun ce bucurie a fost pe Nicușor cînd m-a văzut din nou. Pentru că v-am promis, am să vă înfățișez în continuare însemnările lui:

5 ianuarie

Grozavă însemnare! Am să-i fac praf pe toți! Ce băiat și Sandu ăsta! Zău, nu știu de unde le mai scoate. Auzi, cică azi noapte în Carpați ar fi fost un viscol nemaipomenit. De unde pînă unde a văzut Sandu asta? Dar nici eu nu m-am lăsat și i-am zis:

— Ia ascultă, frățioare, unde ai văzut tu viscol în Carpați? Sandu rămase cu gura căscată.

— De care Carpați vorbești tu?

— Cum de care? De munții Carpați.

— Ei, asta-i bună! Eu îți vorbesc de vila noastră, iar tu... și Sandu începu să rîdă de nu-l mai puteam opri.

— Strașnic te-am mai păcălit! Ei, hai, acum ascultă, încep să-ți povestesc. Azi noapte, în vila Carpați s-a dezlănțuit un viscol puternic. Prăpăd! Hainele băieților de la etajul III au ajuns la etajul I, iar ale celor de la etajul IV s-au amestecat cu hăinuțele puștilor de la etajul II. Nemaipomenit! Dimineața, cînd viscolul s-a potolit, Dragoș s-a pomenit pe scaunul lui cu o cămășuță prin mînecile căreia nici nu putea băga mîna, iar Mihăiță, un băiețel dintr-a IV-a, cu niște bocanci în care intra cu totul. Curios viscol! Miroase a viscol... cu mîini și cu picioare. Și tare mi se pare că Mihai, Vasilică și încă cîțiva băieți s-au ostenit cam mult în noaptea aceea.

—Și mîine!... Mîine carnavalul.

8 ianuarie

Zău, nu știu cu ce să încep. Mai rar se poate vedea așa ceva. De cum am urcat scările casei de cultură, în fața noastră a apărut „cetatea veseliei", de pe zidurile căreia trîmbițașii vesteau pînă departe începerea carnavalului. „Majordomul" ne-a poftit înăuntru. Cînd am pătruns prin poarta cetății, în fața noastră a apărut un brad uriaș, în care se aprindeau și se stingeau o mulțime de beculețe multicolore. În curînd ne-am pierdut în vîltoarea dansului. Ah... miliția carnavalului l-a arestat pe Moș Gerilă. Vor să-l dea în judecată pentru că n-are buletin de Sinaia. Milițienii sînt înconjurați însă într-o horă, iar iepurașii, măscăricii, urșii, clovnii strîng tot mai mult cercul în jurul lor... Mi-e somn acum. E trecut de miezul nopții. Mîine am să continui însă însemnările despre carnaval.

10 ianuarie

Cei din vila vecină sînt grozav de revoltați. N-au dormit toată noaptea. Auzi, la ora 12 bocănituri, bocănituri... Cîțiva au dat fuga în dormitorul cel mare. Cînd colo, tot dormitorul... culcat pe podele cu fața în jos. Repede: doctorul! A venit doctorul. Sora... „Ce e? Ce s-a întîmplat?" Pînă la urmă s-a lămurit. Gimnaștii se apucaseră să facă repetiție pentru programul ce urmau să-l prezinte a doua zi.

12 ianuarie

Astăzi am avut închiderea festivă a taberei. Am coborît pentru ultima dată drapelul roșu. Nu știu de ce mi-a venit parcă să plîng. De ce oare? Trebuia doar să fiu vesel. Mă întorceam acasă la părinți, la colegii de școală... dar a fost atît de frumos în tabără!

13 ianuarie

Sînt gata de plecare. Ne luăm ultimul rămas bun de la instructori, de la directorul taberei... Ne luăm la revedere de la bucătar, de la tovarășele care ne-au servit la masă. Toți au fost atît de buni cu noi! Acum e timpul să plecăm la gară. La revedere, tabără dragă! Nu te voi uita niciodată!

Radu POPA

De la mii de kilometri...

Cu toții sîntem obișnuiți, atunci cînd vorbim despre prietenie să ne închipuim, știu eu! — doi colegi de bancă, de clasă, doi băieți care locuiesc pe aceeași stradă, în același oraș... Eu însă am cunoscut și altfel de prietenie, o prietenie de la mii de km depărtare.

Ora H

Pionierii clasei a VII-a, din comuna

Rita VOHNIANINA

Poiana-Sebeș, s-au împrietenit cu pionierii aceleiași clase de la Școala medie mixtă nr. 2 din Proletarskaia.

Era la începutul lui octombrie. Poștașul a adus o nouă scrisoare. Ca de obicei, copiii au desfăcut-o nerăbdători.

„Dragi prieteni, scriau pionierii din Proletarskaia, hai să facem împreună o adunare. Să ne întîlnim la 15 octombrie, ora 17, la Artek. Credem că v-ar interesa, ce spuneți?

Băieții din Poiana erau nedumeriți.

Ar fi vrut ei să meargă la Artek; dar acum, în timpul anului școlar? Abia cînd a venit tovarășa instructoare au înțeles. Au înțeles și le-a plăcut mult propunerea.

...Clasa e aproape goală. Băncile sînt așezate în cerc. Pe peretele din față e o hartă mare, mare de tot. Președinta detașamentului dă plecarea. Trenul expres nr. 35 a și pornit spre... graniță. De aici drumul devine necunoscut. Pionierii sînt curioși să afle lucruri noi.

Din depărtare se aude un zgomot. Apoi parcă de mai aproape, tot mai aproape se aud bătînd tobele sunînd goarnele.

— Ce să fie? Am sosit. Iată, în gară la Artek ne așteaptă o delegație a pionierilor din Proletarskaia. Apoi...

— Pionieri, pentru aducerea drapelului, drepți! — Și cele două detașamente prietene au alcătuit careul.

Grupuri, grupuri pionierii au pornit să viziteze tabăra

— Aici e cercul de tîmplărie... Aic de radio-amatori...

— De ce v-ați oprit? Vă interesează navo-modelele?

— Marea, marea, vrem să vedem marea. Și cîțiva pionieri au pornit p malul mării, alții pe colinele din a propiere.

Ce s-a întîmplat, dragi cititori? Nu pricepeți? Atunci aflați că toate acestea s-au petrecut nu la Artek, ci au avut loc în același timp două adunări: una la Poiana, alta la Proletarskaia. Iar careul, vizitarea cercurilor, a împrejurimilor taberei, au fos închipuit după fotografiile, vederil

Camelia BANU

și povestirile trimise de cei din Pr letarskaia.

Două fete

Cu Rita Vohnianina le-a făcut c noștință Tic-Pitic vestitul crainic emisiunilor pentru copii. Dar, din t detașamentul, cel mai mult s-a îr prietenit Rita cu Banu Camelia. De Rita e cu 3 ani mai mare decît C melia, ele se înțeleg de minune. devenit adevărate prietene. Multe d scrisorile lor vorbesc de școală, familie. Din îndepărtatul Kirov i- sosit Cameliei multe fotografii și v deri.

— Ce floricică, zice frățiorul Cam liei, și se uită cu jind la ilustra primită de sora lui.

„Rita dragă, scria o zi mai tîrz Camelia, frățiorul meu pe care-l ve în fotografie e foarte necăjit. Ar vr și el ilustrate, scrisori, un prieten s vieții".

Și cu ajutorul Ritei și-a găsit și un prieten. Tot de 6 anișori.

Acum patru săptămîni, Camelia fost grozav de supărată

„Dragă Camelia, i-a scris Rita, vrea să-mi dai adresa unei fete n mari. Aceeași vîrstă înseamnă acel și preocupări"

Îi venea să plîngă de necaz și n nu i-a răspuns Ritei. Peste cîtva tir a sosit însă o nouă scrisoare.

„Camelia dragă știu de ce nu-r răspunzi. Crezi tu oare că, dacă v scrie unei alte fete, pe tine prima m prietenă din Romînia, te voi uita?"

Și Camelia i-a dat adresa. Iar cum, ca și altădată, poștașul se dreaptă mereu spre comuna din v ful muntelui, spre Poiana. El adu scrisori din Proletarskaia, din Kir și din alte părți.

Geta COSTIN

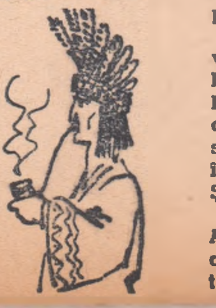
Despre o „PORTIȚĂ FERMECATĂ"

„Tony și portița fermecată" de Howard Fast este una din cărțile pe care nu le poți lăsa din mînă pînă nu le citești în întregime. În tot timpul acțiunii ei, aștepți cu încordare dezlegarea unei taine: Ce lume necunoscută se află îndărătul portiții din fundul curții unde locuiește Tony? Se pare că Tony, băiatul de unsprezece ani, nu minte atunci cînd susține în fața profesoarei sale și a părinților săi că este prieten cu indienii din tribul Wesquaesteek, că le cunoaște îndeaproape obiceiurile și felul de viață. Tony îi mărturisește tatălui său că îi este ușor să ajungă la prietenii săi — odată ce trece de portița din dosul curții. Ca să se convingă întru totul de sminteala băiatului, tatăl deschide portița și nu vede îndărătul ei decît mormane de gunoi și o grămadă de vechituri. Totuși Tony susține că îndărătul portiței fermecate se află ferma olandezului Van Doben și calea către tribul Wesquaesteek. Neliniștit, tatăl lui Tony se hotărăște să-și ducă băiatul la un doctor pentru a-l consulta. După cîteva minute de discuții cu Tony, doctorul Forbes rămîne uimit. Tony aproape că-l convinsese că portița din dosul curții lui era fermecată. Băiatul i-a adus doctorului și cîteva probe de cunoaștere a tribului Wesquaesteek.

— Tony, se adresă doctorul Forbes băiatului, ce-ar fi dacă mi-ai aduce ceva de dincolo de portiță? — După cîteva clipe de gîndire, băiatul îi promise doctorului că-i va aduce un obiect oarecare.

Și după cîteva zile Tony apăru cu o coroană veritabilă a unui șef din confederația Irochezilor, un coif împodobit cu coarne de cerb și pietre colorate, căptușit cu piele de șarpe. Dacă Tony ar fi adus un alt obiect, doctorul ar fi putut bănui că la mijloc este un furt. Despre coif nu putea bănui aceasta, fiindcă știa că un asemenea lucru, în Statele Unite ale Americii, nu putea să fie furat de nimeni, pentru că pur și simplu nu exista!

Oare, într-adevăr, portița din dosul casei din strada Mott era fermecată?

Elena DRAGOȘ

Cărți apărute în

COLECȚIA
ȘTIINȚA ÎNVINGE

GH. HILLINGHER: Și ghetele au o poveste.
S. D. KLEMENTIEV: Comanda de la distanță.
B. B. KUDRIAVȚEV: Despre natura lucrurilor.
XENIA MOLDOVEANU: Un gîndac minunat.
GH. RADO: Asaltul zidului sonic.
S. RAȘEEV: Țițeiul, bogăția patriei noastre.

UN LOC ÎNDRĂGIT

Ne aflăm la Școala de 7 ani nr. 4 din Bacău. O ușă se deschide și ne găsim în camera pionierilor. În clipa aceasta, un grup de pioniere dintr-a IV-a așază „colțul pionierului activist" alcătuit din insigna, angajamentul pionierilor, deviza și cîteva fotomontaje. Pe o măsuță se află planuri de muncă ale detașamentelor, jurnale de zi și îndrumări pentru munca în unitate. Pe fata cea cu cozi bălaie, care răsfoiește un jurnal de zi, o cunoașteți? Nu? Atunci să v-o prezentăm. Cornelia Apostoleanu, președinta detașamentului 2. S-o lăsăm să vorbească, poate că are să ne spună ceva.

...„Era pe la începutul anului școlar — povestește ea acum. Pionierii m-au ales președintă. După adunare trebuia să fac planul de muncă. Dar cu ce să încep? Ce să scriu? Jurnalul acesta mi-a fost de mare ajutor. Aici am găsit însemnări de la vechea președintă de detașament, îndrumări asupra muncii președinților de grupă. Și așa am ieșit din încurcătură..."

Iată acum un alt colț al camerei pionierilor. Aici stau rînduite frumos steagurile triunghiulare ale detașamentelor, cel al unității, goarnele și tobele.

Priviți pe cei doi prichindei care seamă ca două picături de apă. Aceștia sînt frații F zenberg, dintr-a IV-a, care vor neapărat ajungă gorniști. Dorința lor va fi îndeplinită c rînd, pentru că unitatea a hotărît ca, nu pe multă vreme, să organizeze un cerc de tromp tiști și toboșari. Iată și mica bibliotecă a unită gazeta de perete, aparatul de radio...

Aici, la camera pionierilor, e tot timpul du-te — vino; și în recreație, și după ore plină. Ba o adunare, ba o discuție, o audiț sau pur și simplu o lectură a jurnalului de E un loc plăcut și îndrăgit de copii.

E. CHIRAN

Acțiunea P.1500

de Nicuță Tănase

MAI LA VALE VEȚI AFLA CĂ AM O MAMA BUNĂ, O SORĂ PISĂLOAGĂ ȘI UN TATĂ CARE ȚIPĂ

De ce să ne mințim, eu știu că voi nu-mi cunoașteți nici numele de botez și nici măcar pe cel de familie. Ați auzit cu toții că mi se spune Bîzîilă Să știți, pe nedrept mi s-a pus porecla asta Dacă am sta să judecăm ca oamenii, atunci ar trebui să se numească tot ce e pe lumea asta Bîzîilă. Ce voi nu plîngeți? Nu bîzîiți? Să fim serioși

Ar trebui să dau eu de pămînt cu soră-mea, că numai de la ea mi se trage I-am dat odată cu-o trompetă în cap. (Asta era pe vremea cînd mă jucam cu trompete, tobe, cu soldați de plumb). Cum zic, i-am dat cu trompeta în cap și i s-a ridicat un cucui... Și eu de frică să n-o încasez de la mama, am început să bîzîi. Voi n-ați făcut niciodată așa? Ei, lasă că știu eu Ileana și-a pipăit capul acolo unde am lovit-o, a înghițit în sec și, cînd a început să-i dea lacrimile, s-a apucat să rîdă, dar forțat, că o durea. Eu plîngeam și mă uitam cu coada ochiului la ea să văd ce face.

— Aă, Bîzîilă! El dă și el plînge, Bîzîilă!

Și Bîzîilă mi-a rămas numele. Spuneți și voi, merită pentru atîta lucru să primească un om o poreclă? Așa e că nu? Dacă nu, atunci aflați dragii mei, că pe mine mă cheamă Victor. Victor Condruț și mi se mai spune și Victoraș. Stau pe strada Arcului nr 138 și avem asfalt în toată curtea. Dacă aveți cumva de gînd să-mi faceți o vizită (face mama niște dulceață!..), zău, dacă vreți să veniți la mine, poftiți, mă puteți găsi foarte ușor, zău, na

Se poate întîmpla să uitați numărul casei. Să nu vă bateți capul. Luați-o de la începutul străzii și uitați-vă la fiecare casă. Unde vedeți o curte pavată cu ciment, un puț american cu scripete și cu manivelă mare, rotundă, intrați, că acolo stau eu. Intrați ca la voi acasă. Să nu vă sperie tăblița de la poartă pe care scrie „Cîine rău" e bătută acolo de pe timpul cînd îl aveam pe Cioban. Ce cîine era!... Cum se întuneca, nu mai putea veni nimeni la noi că sărea pe om ca o panteră. Ni l-au luat hingherii. Lua-i-ar dumnezeu și pe ei acolo sus, lîngă el!

— Mamă.

— Da, Victoraș.

— Te-ai supăra dacă ar veni în vizită la mine niște copii?

— De ce să mă supăr, Victoraș?

— Mamă... M-am lăudat față de ei că faci matale niște dulceață pe cinste. O să-i servești și cu dulceață?

— Îi servim, Victoraș, de ce să nu-i servim?

Ați auzit-o! Să faceți bine și, cînd aveți timp liber, dați o raită pe la mine. Am o mamă bună Știu că și a voastră e la fel. Dar ca a mea, mi-e teamă totuși că nu este.

Are grijă de noi ca de ochii ei din cap. Niciodată n-am să mă pot despărți de ea. Și cînd o să mă fac mare, tot cu mama am să stau.

— Ba nu, Victore, ai să te însori și ai să mă uiți.

— Nu, mamă, eu n-am să mă însor O să stau mereu cu dumneata.

— Toți copiii spun așa și cînd se fac mari...

— Mamă, eu n-am să uit. N-am să uit niciodată.

— Să dea dumnezeu... Victoraș, Ileana unde e? Vezi să nu iasă pe stradă

— Se joacă! E cu Sanda lui madam Parota, în grădină.

Avem și grădină cu pomi: caiși, piersici, prune tomnatice de-alea cît pumnul. De la poartă pînă la poarta ailaltă care dă în grădină, avem o boltă cu viță cățărătoare. Face o groază de struguri. Și albi și negri. N-o să ne întîlniți pe noi niciodată cumpărînd fructe din piață. O să vedeți voi, dacă veniți pe la mine cu siguranță că n-o să vă mai îndurați să plecați. Și-o să vă certe mama voastră că ați întîrziat. De asta puteți fi siguri

Casa asta frumoasă nu-i a noastră, ci a lui tataia. Adică a lui tată lu' tata. Mama, cînd s-a măritat, n-a avut casă. Nici lucruri prea multe. A fost spălătoreasă. Și din spălatul rufelor nu poți face mare brînză. Din ce era să facă rost. A adus-o tata în casa lui Era bine dacă n-avea nici tata casă Of, ce bine era! Voi habar n-aveți cît de necăjită e mama pentru casa asta. Dar ce să facă. Înghite în ea

Cînd vine tata cîteodată beat... dar stați, voi nu știți nimic despre tata. Nici cum arată măcar. Poate l-ați văzut. E înalt, are sprîncenele stufoase și lungi. Ai zice că tot timpul e încruntat. Nu, așa-i felul lui. Vorbește puțin și e un montator fără pereche. Lucrează la „Grivița locomotive". A fost evidențiat de multe ori și are și o decorație.

Cînd vine la patru de la serviciu, se spală, mănîncă și, după ce mănîncă, nu stă locului, să-l pici cu ceara. Mătură curtea, cu toate că-i măturată de mama, udă florile, curăță vița, pomii, ba repară un burlan, ba duce gunoiul cu roaba la groapă. (Roaba tot el a făcut-o. Din niște vechituri. Să vedeți ce roabă a fost în stare să facă.) Pînă nu se întunecă, nu se oprește din lucru. Pe urmă se spală. Îi încălzește mama apă și pentru picioare Și după ce-și spală și picioarele, se urcă în pat, își ia ziarul pe care-l aduce în fiecare zi cu el de la serviciu și citește

— Ce-ai mai făcut azi pe la fabrică, Costică?

— Ce să fac? Am lucrat...

Și tata citește mai departe. Mama știe că a lucrat, dar vrea să mai schimbe cu el o vorbă

Cînd tata citește ziarul, eu cu Ileana vorbim în șoaptă. Dar nu vorbim, de obicei îi citesc Ilenei basme cu Făt Frumos, cu Ilene Cosînzene

— Și eu sînt Cosînzeană, Victoraș?

— Sst, tata citește.

Ileana se uită cu coada ochiului la tata, tace un pic și pe urmă iar începe.

— Dar vreau să știu!

— Nu, tu ești numai Ileana!

— Ba nu, eu sînt Ileana Condruț, stau pe strada Arcului nr. 138 și sînt fata lui Constatin Condruț, dar mai mult a lui mămica... Așa-i, mămico? Că nu sînt numai Ileana?

— Așa-i, mamă.

Mama croșetează și se uită cînd la noi, cînd la tata.

Cînd vine tata, cîteodată beat, (asta se întîmplă foarte rar și, zău, ar fi bine să nu se întîmple deloc), cînd vine beat, atunci îi place să vorbească, băutura îi dă chef de vorbă. Mama ar fi în stare să intre în pămînt, cînd îl vede venind pe trei cărări.

— De ce ai spălat rufele lui tata?

— Nu te supăra, Costică, e tatăl tău. De ce să nu-i spăl?

— Să-și pună spălătoreasă. Tu acum nu mai ești spălătoreasă. Ești madam Condruț. Ești doamnă. Auzi? Nu mai ești spălătoreasă! Ai fost. Acum te-am făcut doamnă. Te-am adus la mine în casă Vreau să uit că nevasta mea a fost spălătoreasă Da, vreau să uit și tu-i speli. De ce nu te duci să speli și la vecini? Asta ar trebui. Să se ducă nevasta maistrului Condruț să spele rufe la vecini Auzi? Asta ar trebui.

— Taci, Costică, culcă-te.

— Te-am adus în casa mea! Maistrul Condruț te-a adus în casa lui.

— Dar n-ai fost maistru, Costică, cînd ne-am luat.

— N-am fost, acum sînt. Tu ai fost spălătoreasă Eu sînt maistrul Condruț.

Mama începe să plîngă. Plîngem și noi cu mama și nu știm de ce.

Cînd se trezește, tata iar tace. Mama plînge mult timp Cîteva zile în șir. Săptămîni la rînd. Face treabă prin casă, gătește înlăcrămată Cînd sună de patru, își spală ochii, să nu se cunoască că a plîns. Tata vine, mănîncă și iar se apucă de treabă pe lîngă casă Iar se spală pe picioare și iar citește ziarul

— Costică dragă, hai să ne mutăm din casa asta

Tata lasă ziarul pe piept, se uită la mama.

— De ce să ne mutăm?

— Hai să ne mutăm, să stăm cu chirie, să nu-ți mai fie rușine să ieși cu mine pe stradă

— Unde să ne mutăm?

— Oriunde, numai să plecăm de aici Ție ți se pare că lumea rîde de tine că te-ai însurat cu o fostă spălătoreasă N-ai dreptate Oamenii nu vorbesc nimic urît de mine. Pe tine te vorbesc, că ai luat-o razna Zău, Costică, hai să căutăm o casă în alt cartier

Tata citește mai departe ziarul Mama spune „Așa, e mai bine", nu vrea să-i spună adevărul Că adevărul e altul Mama a încercat în toate felurile l-a spălat rufele pe furiș tataiei, tata tot a aflat Pe urmă n-a vrut să-i mai spele. Tataia s-a supărat și el.

(Va urma)

Această povestire va apare într-un volum la Editura Tineretului

Sport

Turul ciclist al Egiptului

La 12 ianuarie din vechiul oraș Luxor, s-a dat startul în cel de al IV-lea tur ciclist al Egiptului. La această tradițională competiție participă 45 de concurenți din 9 țări. Printre ele se numără: R P Bulgaria Egipt, R D. Germană, R P F. Iugoslavia Maroc, R. P. Polonă, R P.R. și altele.

Distanța scurtă a primei etape, numai 68 de km., a făcut ca plutonul de cicliști să se mențină compact aproape tot timpul. Cu 15 km înainte de sosire marocanul Mahomed Ben Taher evadează și reușește să ajungă primul la Kena, capătul etapei Cicliștii noștri nu au fost prea activi în această etapă din cauza călătoriei obositoare pe care au făcut-o și a căldurii foarte mari Totuși după desfășurarea etapei a III-a care a măsurat 115 km datorită coeziunii perfecte și a condiției fizice excelente reușesc să se stabilească în fruntea clasamentului general pe echipe la egalitate cu cicliștii polonezi. Forma bună pe care au arătat-o in etapa a III-a și-au menținut-o și de-a lungul celor 140 km cît a măsurat etapa a IV-a, desfășurată de la Assiut la Minia. Cîștigătorul ei, Malitz (R D. Germană) a parcurs distanta în 3 h 43'20" In același timp au sosit marocanul Mahomed Ben Taher și Constantin Șandru

După patru etape tricoul galben este purtat de Mahomed Ben Taher cu timpul de 13 h 14'59" urmat de Malitz (R D G) și apoi de Constantin Șandru la 32"

In clasamentul pe țări echipa noastră se află pe primul loc la egalitate cu echipa R. P Polonă amîndouă cu timpul de 39 h 48'10". Urmează echipele R.P Bulgaria și R.D Germane

Cuvinte încrucișate

I A R N A

ORIZONTAL 3 „...podoabe-n ramuri goale / Plouă fără să le scuturi, / Ici, risipă de petale. / Colo, roi ușor de fluturi" („Noapte de iarnă" de Topîrceanu). 6 Fără să aibă nici fir de lînă. cel al iernii e moale dar grozav de rece. 7. Se execută și cu schiurile. 9. „...—25", numele avionului construit de Tupolev cu care Cikalov a traversat Polul Nord 10 Instrumente negeometrice cu care se fac cercuri pe gheață! 14. Rostogoluri prin zăpadă. 16. Tras, fie și cu sania! 17 Unul din eroii lui Anton Pann. 19 Cine te-a făcut să cazi cu nasul în zăpadă? 21. Cel mai răspîndit sport de iarnă. 25 Sfîrșitul iernii! 26 Locuitori din ținuturile zăpezilor, a căror sănii sînt trase de reni. 27. Prevestesc iarnă grea 29. Nu face toată iarna decît să-și sugă unghiile! 30 E folosită iarna, fiindcă ține cald 31 „Bate iarna la. .". cîntec de Mulineanu (plural) 32 „La mulți ani". 33 Particula viitorului 34 Cam greu să-l găsești iarna pe-afară! 36. Ciocîrlie. 37. Pronume

VERTICAL: 1. Fără ea nu se poate juca hochei 2 Arbore din Asia, veșnic verde 4 Procedeu de întoarcere pe schiuri, denumit după forma urmelor lăsate pe zăpadă 5 Țin cîte odată loc de patine 8. Cunoscut schior romîn 10 Ceea ce devine ștrandul în timpul iernii 11. Aluminiu 12. Se formează după topirea zăpezii (Trans.) 13 Acoperită cu zăpadă 15. Acolo unde-i patinoarul la sate. 16 Căpitan 18. Îl faci cînd. dîrdîi de frig! (popular) 20 Se face cu prilejul pomului de iarnă la Palatul pionierilor 22 „A-nceput de ieri să cadă / Cîte-un fulg, acum a stat / Norii s-au mai răzbunat / Spre... dar stau grămadă / Peste sat" („Iarna pe uliță" de Coșbuc). 23 Cern zăpada 24 Persoană 26 Luni! 27 Oraș în Ardeal 28 Un schimb viguros de bulgări de zăpadă aruncați de la distanță, 35 Din vîrful lui pornesc săniile în goană

